

KUPOHOLIČARKA I SESTRA

Sofi Kinsela

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Sophie Kinsella
Shopaholic & Sister

Copyright © Sophie Kinsella 2004

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Gemi i Ebigejl,
u slavu sestrinstva*

ZAHVALNICE

Za neizmernu podršku zahvaljujem Lindi Evans, Patriku Plonkinton-Smajtu, Leriju Finliju, Lori Šerlok i svim divnim ljudima iz *Transvorlda*. Hvala neverovatnoj Araminti Vitli i Niki Kenedi, Siliji Hejli, Lusindi Kuk i Semu Idenborou. Posebno zahvaljujem Džoju Terekjevu i Kjari Skaljoni za izuzetno toplu dobrodošlicu u Milanu.

Kao i uvek, zahvaljujem članovima odbora. Henriju, za sve. Frediju i Hjugu, za ideju da, za promenu, pišem o gusarima (možda sledeći put).

Veliko hvala mojim roditeljima što su me sa ulice uvukli u kuću, da bih ovo mogla da završim...

REČNIK
SVETSKIH PLEMENSKIH DIJALEKATA

DODATAK

(Sledeće odrednice bile su izostavljene iz glavnog toma.)

PLEME NAMI-NAMI SA NOVE GVINEJE, str. 67.

fraa („frar“): stariji član plemena; patrijarh

mopi („mop-i“): mala kutlača za pirinač ili kašu

shup („šop“): razmena dobara za novac ili perlice. Taj pojam bio je nepoznat u ovom plemenu sve dok ga 2002. godine nije posetila Rebeka Brendon (devojačko prezime Blumvud).

KRALJEVSKI ARHEOLOŠKI INSTITUT U KAIRU
ULICA EL ŠERIFEN 31, KAIRO

Gospođa Rebeka Brendon
Hotel „Nil Hilton“
Tahrir skver
Kairo

15. januar 2003.

Poštovana gospođo Brendon,

Raduje me što uživate u svom medenom mesecu u Egiptu. Drago mi je što osećate srodnost sa egipatskim narodom i slažem se da je sasvim moguće da u sebi imate egipatske krvi.

Takođe pozdravljam vaše interesovanje za nakit izložen u muzeju. Međutim, što se tiče vašeg upita, „slatki prstenčić“ koji pominjete nije na prodaju. Pripadao je kraljici Sobeknefru iz dvanaeste dinastije i uveravam vas da ne bismo mogli da ga se odrekemo.

Želim vam prijatan boravak u našoj zemlji.

S poštovanjem,

Kaled Samir
(Direktor)

TRANSPORTNA KOMPANIJA BRITLING
TAUER HAUS
LUKA KANARI
LONDON E14 5HG

Faks za: Gospođa Rebeka Brendon
Hotel *For Sizons*
Sidnej
Australija

Šalje: Deniz O’Konor
Koordinator za rad sa klijentima

6. februar 2003.

Poštovana gospođo Brendon,

Žalimo što vas moramo obavestiti da se vaša „peščana skulptura sirene“ iz Bondi Biča raspala prilikom transporta.

Podsećamo vas da vam nismo dali nikakve garancije u pogledu njene bezbednosti i da smo vam savetovali da ne pokušavate da je transportujete.

S poštovanjem,

Deniz O’Konor
(Koordinator za rad sa klijentima)

PUTEVI I AVANTURE ALJASKE, D.D.

PP 80034
ČUGIAK
ALJASKA

Faks za: Gospođa Rebeka Brendon
 Vajt bear lodž
 Čugiak

Od: Dejv Krokerdej
 Putevi i avanture Aljaske

16. februar 2003.

Poštovana gospođo Brendon,

Zahvaljujemo na vašem upitu.

Izričito vam savetujemo da ne pokušavate da prebacite u Britaniju šest pasa rase haski i sanke.

Slažem se da su haskiji divne životinje i smatram da je vaša ideja da bi oni mogli rešiti problem zagađenosti u velikim gradovima veoma zanimljiva. Smatram da je malo verovatno, međutim, da bi im vlasti dozvolile promet londonskim ulicama, čak i u slučaju da „nabavite točkove i registarsku tablicu za sanke“.

Nadam se da i dalje uživate u svom medenom mesecu.

S poštovanjem,

Dejv Krokerford
(Menadžer)

PRVO POGLAVLJE

U redu je. Mogu ja to. Nije problem.

Samo treba da omogućim višem nivou svesti da preuzme kontrolu, doživim prosvetljenje i postanem izvor bele svetlosti.

Prosto kô pasulj.

Krišom se gnezdim na svojoj prostirci za jogu okrećući se ka suncu, i spuštam bretele svoje bluze. Ne vidim zašto ne bih istovremeno mogla da dostignem vrhunac svesti i blaženstva i ravnomerno pocrnim.

Sedim na brdašcu usred Šri Lanke u odmaralištu i duhovnom utočištu *Blu hils*, odakle se pruža čudesan pogled. Brda i plantaže čaja protežu se unedogled, stapajući se sa tamnoplavim nebom. Vidim ljude u šarenoj odeći koji beru čaj na poljima, a ako malo okrenem glavu, i jednog slona kako u daljini polako tumara kroz grmlje.

A ako još malo okrenem glavu, vidim i Luka. Mog muža. To je onaj na plavoj prostirci za jogu, u kratkim platenim pantalonama i staroj majici, što sedi u turskom sedu, zatvorenih očiju.

Znam. Prosto neverovatno. Posle deset meseci medenog meseca, Luk više nije onaj za kojeg sam se udala. Nekadašnji biznismen Luk je nestao. Nestala su i njegova odela. Mršav je i preplanuo, kosa mu je duga i posvetlela od sunca, i u njoj još

uvek nosi pletenice koje su mu upleli na Bondi Biču. Na ruci mu je narukvica prijateljstva koju je kupio u Masai Mari,* a u uvetu okrugla srebrna mindušica.

Luk Brendon sa mindušom! Luk Brendon u turskom sedu!

Kao da oseća moj pogled, otvara oči i osmehuje se, a ja mu uzvraćam radosnim smeškom. Deset meseci u braku, i ni jedna jedina svađa.

Pa, znate već. Tek ovde-onde poneka.

„*Sidhasana*“, kaže naš učitelj joge, Čandra, a ja poslušno spuštam desno stopalo na levu butinu. „Izbacite iz svog uma sve nevažne misli.“

Okej. Pročisti um. Koncentriši se.

Ne bih da se hvalim, ali baš umem da pročistim misli. Ne shvatam zašto bi to ma kome bilo teško! Hoću da kažem, mnogo je lakše ne razmišljati nego razmišljati, je li tako?

Zapravo, stvarno mislim da sam prirodno talentovana za jogu. Tek smo pet dana u ovom odmaralištu, ali već umem da napravim lotos pozu i sve ostalo! Čak sam razmišljala i o tome da po povratku kući postanem učitelj joge.

Možda bih mogla da se udružim sa Trudi Stajler. O bože, da! A mogle bismo da lansiramo i posebnu liniju odeće za jogu, svu u pastelnim, sivim i belim bojama, s majušnim znakom...

„Koncentrišite se na disanje“, kaže Čandra.

Ah, da, tako je. Disanje.

Udahni... izdahni. Udahni... izdahni. Udahni...

Gospode, nokti mi baš super izgledaju. Sredila sam ih u odmaralištu – ružičasti leptirići na beloj pozadini. Na antenicama imaju sjajne dijamante. Baš su slatki. Samo što mi se čini da je jedan otpao. Moraću to da sredim...

„Beki.“ Čandrin glas me trže. Stoji tačno ispred mene, pručavajući me onim svojim pogledom. Blagim, ali sveznajućim, kao da mi čita misli.

* *Masai Mara* – poznati rezervat i nacionalni park u Keniji. (Prim. prev.)

„Sjajno ti ide, Beki“, kaže on. „Imaš izvanredan duh.“

Osećam kako me obuzima oduševljenje. Ja, Rebeka Brendon, devojačko prezime Blumvud, imam izvanredan duh! Znam sam!

„Imaš plemenitu dušu“, dodaje tihim glasom, a ja zurim u njega, potpuno opčinjena.

„Materijalne stvari mi ništa ne znače“, kažem u jednom dahu. „Zanima me samo joga.“

„Pronašla si svoj put.“ Čandra se osmehuje.

Iz Lukovog pravca dopire neki čudan zvuk, sličan frktanju. Okrećem se i vidim kako nas podsmešljivo gleda.

Znala sam da Luk ovo ne shvata ozbiljno.

„Ovo je privatni razgovor između mene i mog gurua, molim lepo“, ljutito kažem.

Mada to zapravo ne bi trebalo da me iznenađuje. Upozorili su nas na to još prvog dana kursa. Očigledno, kad jedan partner postigne viši stepen duhovnog prosvetljenja, drugi ponekad oseća skepticizam, pa čak i ljubomoru.

„Uskoro ćeš hodati po vrelom ugljvlju.“ Čandra sa smeškom pokazuje obližnje udubljenje u kojem tinja ugalj, i po celoj prostoriji čuje se nervozno smeškanje. Večeras će Čandra i nekoliko njegovih najboljih učenika demonstrirati hod po vrelom ugljvlju. To nam je, navodno, svima cilj. Očigledno, treba da dođete u takvo stanje blaženstva da čak i ne osećate vreli ugalj pod nogama. Ne osećate nikakav bol!

Potajno se nadam da će to funkcionisati i na potpeticama od dvanaest centimetara.

Čandra mi namešta ruke i ide dalje, a ja zatvaram oči grejući lice na suncu. Ovde, na ovom brdu na kraju sveta, osećam se tako čisto i spokojno. Nije se samo Luk promenio u poslednjih deset meseci. I ja sam se promenila. Sazrela sam. Okrenula sam se drugim stvarima. Zapravo, sada sam druga osoba. Hoću da kažem, pogledajte me samo, vežbam jogu u duhovnom utočištu. Moji nekadašnji prijatelji me verovatno ne bi prepoznali!

Na Čandrin znak, svi zauzimamo pozu *vajrasana*. Sa svog mesta vidim jednog starog Šrilankanca sa dve stare torbe u ruka-ma kako prilazi Čandri. Razmenjuju nekoliko reči nakon čega Čandra odmahuje glavom, a starac nastavlja put uz brdašce obraslo niskim rastinjem. Dok on odmiče, Čandra se okreće nama, prevrćući očima.

„Ovaj čovek je trgovac. Pita da li vas zanima drago kame-nje. Ogrlice, jeftine narukvice. Rekao sam mu da ste posvećeni višim sferama.“

Nekolicina učenika oko mene odmahuje glavama u neverici. Jedna žena duge crvene kose izgleda uvređeno.

„Zar ne vidi da upravo meditiramo?“, kaže ona.

„On ne shvata vašu duhovnu posvećenost.“ Čandra ozbiljno prelazi pogledom s jednog učenika na drugog. „Tako će biti i sa mnogim drugima. Oni neće shvatati da meditacija hrani vašu dušu. Da vama nisu potrebne... safirne narukvice!“

Nekolicina učenika odobravajući klima glavom.

„Akvamarinski privezak na lančiću od platine“, nastavlja Čandra prezrivo. „Zar se to može uporediti sa duhovnim prosvetljenjem?“

Akvamarin?

Vau. Pitam se koliko...

Hoću da kažem, zapravo me ne zanima. Naravno da ne. Samo sam slučajno tražila akvamarine po prodavnicama, pre neki dan. Tek radi proučavanja.

Pogledom pratim starca uz padinu.

„Tri karata, pet karata, priča on. Sve upola cene.“ Čandra odmahuje glavom. „Rekoh mu, ove ljude to ne zanima.“

Upola cene? Akvamarin od pet karata upola cene?

Prestani. Prestani. Čandra je u pravu. Naravno da me ne zani-maju glupi akvamarini. Posvećena sam duhovnom prosvetljenju.

U svakom slučaju, starac je već odmakao. Vidim samo siću-šnu priliku na vrhu brda. Za trenutak će nestati s vidika.

„A sada“, smeši se Čandra, „poza *Halasana*. Beki, da li bi bila ljubazna da nam je pokažeš?“

„Naravno.“ Uzvraćam osmeh Čandri i pripremam se da zauzmem položaj na svojoj prostirci.

Ali nešto nije u redu. Ne osećam spokoj. Ne osećam zado-voljstvo. Obuzima me neki čudan nemir, koji nadvladava sve ostalo. Sve je jači i jači...

Odjednom, ne mogu više da se uzdržim. I ne shvatajući šta se dešava, pojurila sam bosa iz sve snage uzbrdo, ka majušnoj figuri. Pluća mi pucaju, tabani gore, ali se ne zaustavljam sve do vrha brda. Tu stajem i zadihano se obazirem.

Ne mogu da verujem. Nestao je. Kuda je otišao?

Neko vreme stojim tu, pokušavajući da povratim dah, i gle-dam na sve strane. Nigde ga ne vidim.

Konačno, pomalo razočarana, okrećem se i vraćam nizbrdo do svoje grupe. Prilazeći, shvatam da svi viču i mašu mi. O bože. Da nisam nešto zabrljala?

„Uspela si!“, urla crvenokosa. „Uspela si!“

„Šta sam uspela?“

„Pretrčala si preko vrelog ugljevlja! Uspela si, Beki!“

Šta?

Zagledam svoja stopala... i ne mogu da verujem. Tabani su mi posiveli od pepela! Zapanjeno gledam u jamu sa ugljem – i u njoj jasno vidim tragove stopala.

O bože. O bože! Pretrčala sam preko uglja! Pretrčala sam preko užarenog uglja! Uspela sam!

„Ali... ja to čak nisam ni primetila!“, kažem zaprepašćeno. „Nisam se čak ni opekla!“

„Kako si uspela?“, pita me crvenokosa. „O čemu si mislila?“

„Ja znam.“ Čandra prilazi osmehujući se. „Beki je postigla najviši stepen karmičkog blaženstva. Koncentrisala se na jedan cilj, na jednu čistu sliku, i tako dovela svoje telo u natprirodno stanje.“

Svi zure u mene. Kao da sam se odjednom pretvorila u dalaj-lamu.

„Nije to ništa naročito“, kažem skromno se smešeci. „Samo... znate već. Duhovno prosvetljenje.“

„Možeš li da nam opišeš tu sliku?“, pita uzbuđeno crvenokosa.

„Je li bila bela?“, pita neko drugi.

„Ne baš...“, odgovaram.

„Da li je možda bila sjajno plavičastozelena?“, čujem iz pozadine Lukov glas. Naglo dižem pogled. On gleda pravo u mene.

„Ne sećam se“, kažem dostojanstveno. „Boja nije važna.“

„Da li si se osećala kao...“, govori Luk kao da je duboko zamišljen. „Kao da te vuče neki lanac?“

„To je odlično poređenje, Luk“, kaže Čandra zadovoljno.

„Ne“, odgovaram brzo. „Nije. Zapravo, mislim da bi verovatno morao da postigneš viši stepen prosvetljenja da bi to razumeo.“

„Shvatam“, klima Luk ozbiljno glavom.

„Luk, sigurno si veoma ponosan.“ Čandra se srdačno osmehuje Luku. „Zar ovo nije nešto najneverovatnije što je tvoja žena ikad uradila?“

Nekoliko trenutaka vlada tišina. Luk gleda u mene, pa u užareni ugali, zatim prelazi pogledom preko zanemelih članova grupe, i nazad do Čandrinog ozarenog lica.

„Čandra“, kaže on. „Veruj mi na reč. To nije ništa.“

Po završetku časa svi izlaze na terasu, gde nas na poslužavniku čekaju čaše sa hladnim pićem. Ali ja ostajem da meditiram na svojoj prostirci, da pokažem kako sam posvećena višim sferama. Delimično sam koncentrisana na belu svetlost svog bića, a delimično zamišljam kako pretrčavam preko užarenog uglja pred Trudi i Stingom dok mi oni oduševljeno aplaudiraju, kad mi neka senka pada na lice.

„Pozdravljam te, o prosvetčena“, kaže Luk, i ja otvaram oči i vidim kako stoji preda mnom pružajući mi čašu soka.

„Ljubomoran si što nemaš tako izvanredan duh“, odvrćam mu, nemarno zabacujući kosu da otkrijem crvenu tačku na čelu.

„Bezumno“, slaže se Luk. „Uzmi sok.“

Seda kraj mene na zemlju i pruža mi čašu. Otpijam gutljaj ukusnog ledenog soka od egzotičnog voća dok oboje gledamo preko brdâ u daljinu.

„Znaš, stvarno bih mogla da živim ovde u Šri Lanki“, kažem sa uzdahom. „Savršena je. Klima... pejzaž... Ljudi su tako srdačni...“

„Isto si rekla i u Indiji“, podseća me Luk. „I u Australiji“, dodaje on čim zaustim da odgovorim. „I u Amsterdamu.“

Gospode, Amsterdam. Sasvim sam zaboravila da smo bili tamo. To je bilo posle Pariza. Ili možda pre?

O, da. Tamo smo se najeli onih čudnih kolačića i skoro pali u vodu.

Otpijam još jedan gutljaj soka i prisećam se proteklih deset meseci. Posetili smo toliko zemalja da mi je pomalo teško da se odjednom svega setim. Sećanja gotovo liče na film, pomalo mutan, u kojem se tek poneka scena jasno vidi. Snorkling među onim silnim plavim ribicama na Grejt Barijer Rifu*... piramide u Egiptu... safari u Tanzaniji... kupovina svile u Hong Kongu... bazar zlata u Maroku... onaj fantastični diskont *Ralf Loren* u Juti...

Bože, baš smo se sjajno provodili. Zadovoljno uzdišem i nastavljam da ispijam sok.

„Zaboravih da ti kažem“, kaže Luk vadeći hrpu koverata, „stigla je pošta iz Engleske.“

Uzbuđeno se uspravljam i počinjem da razgledam poštu.

„Vog!“, uzvikujem uzimajući u ruke svoje specijalno pretplatničko izdanje sa sjajnim plastificiranim koricama. „Ooh, vidi! Na naslovnoj strani je *Ejndžel* tašna.“

* *Great Barrier Reef* – koralni greben u Australiji dugačak dve hiljade kilometara. (Prim. prev.)

Čekam reakciju – ali Luk samo zuri u mene. Osećam blagi treptaj nerveze. Kako može tako belo da me gleda? Prošlog meseca sam mu pročitala čitav članak o *Ejndžel* tašnama, pokazala mu slike i sve to.

Znam da je ovo naš medeni mesec. Ali ponekad poželim da je Luk žensko.

„Pa znaš!“, kažem mu. „*Ejndžel* tašne! Najfenomenalnije, najmodernije tašne još od... od...“

Oh, ne mogu da se smaram sa objašnjavanjem. Umesto toga sa žudnjom posmatram torbu na slici. Napravljena je od meke bleožute kože, sa prekrasnim krilatim anđelom ručno naslikanim s prednje strane, ispod kojeg je slovima od štrasa ispisano ime Gejbrijel. Postoji šest različitih anđela, i slavne ličnosti se prosto grabe za njih. U *Herodsu* su već rasprodate. „Pravi fenomen“, piše ispod slike.

Tako sam se zadubila da jedva čujem Lukov glas dok mi pruža neku kovertu.

„Uz“, čini mi se da kaže.

„Molim?“ Zaneseno podižem pogled.

„Kažem, imaš još jedno pismo“, ponavlja on strpljivo. „Od Suz.“

„Suz?“ Ispuštam *Vog* i otimam mu pismo iz ruke. Suz mi je najbolja prijateljica na svetu. *Toliko* mi nedostaje.

Koverta je debela, bleožuta, a na zadnjoj strani ima grb sa latinskim natpisom. Stalno zaboravljam kako je Suz zapravo veoma otmena. Na božićnoj čestitki koju nam je poslala bila je slika škotskog zamka njenog muža Tarkvina, a sa unutrašnje strane bilo je odštampano zaglavlje s natpisom *Sa imanja Klit-Stjuart*. (Iako se teško moglo pročitati, pošto ga je njen jednogodišnji sin Erni zamazao crvenim i plavim otiscima prstiju.)

Cepam je i iz nje ispada komad kartona.

„To je pozivnica!“, uzviknuh. „Za krštenje blizanaca.“

Pomalo tužno zurim u tekst ispisan kitnjastim slovima. Vilfrid i Klementina Klit-Stjuart. Suz je dobila blizance, a ja ih još

nisam ni videla. Sada već imaju oko četiri meseca. Pitam se kako izgledaju. Razmišljam kako se Suz snalazi. Toliko se toga izdešavalo bez nas.

Okrećem pozivnicu. Sa druge strane Suz je nažvrljala poruku.

„Znam da nećete moći da dođete, ali sam mislila da biste ipak voleli... Nadam se da se još uvek divno provodite! Volimo vas, Suz xxx. P.S. Erni obožava svoje kinesko odelce, mnogo vam hvala!“

„To je za dve nedelje“, kažem pokazujući Luku pozivnicu. „Stvarno šteta. Nećemo moći da dođemo.“

„Ne“, slaže se Luk. „Nećemo.“

Nastaje kratka stanka. Luk me gleda u oči. „Hoću da kažem... Još nisi spremna za povratak, je li?“, pita on nemarno.

„Ne!“, odgovaram brzo. „Naravno da nisam!“

Na putu smo tek deset meseci, a planirali smo da putujući provedemo najmanje godinu dana. Osim toga, sad smo baš ušli u štos. Postali smo prave lualice i nomadi. Možda više nikad nećemo moći da se vratimo u normalan život, poput mornara, koji ne podnose život na kopnu.

Vraćam pozivnicu u kovertu i pijuckam sok. Pitam se kako su mama i tata. Nisam se baš često čula s njima u poslednje vreme. Kako li je tata prošao na turniru u golfu?

A mali Erni je sigurno već prohodao. Ja sam mu kuma, a još nisam videla kako hoda.

U svakom slučaju, nije važno. Umesto toga doživljavam fantastična iskustva.

„Treba da odlučimo kuda ćemo još putovati“, kaže Luk naslanjajući se na laktove. „Kad završimo kurs joge. Pričali smo o Maleziji.“

„Da“, odgovaram nakon kraće pauze. Sigurno je to zbog vrućine, ali zapravo i ne osećam baš neku želju da idem u Maleziju.

„Ili da se vratimo u Indoneziju? Malo dalje na sever?“

„Mmm“, kažem neodlučno. „Oh, vidi majmuna.“

Ne mogu da verujem da sam postala tako blazirana kad su majmuni u pitanju. Kad sam u Keniji prvi put videla pavijana, toliko sam se uzбудila da sam istrošila šest filmova slikajući ga. Sad samo kažem: „Vidi majmuna.“

„Da odemo u Nepal... Ili da se vratimo na Tajland...“

„Ili bismo mogli samo da se vratimo“, odjednom čujem svoj glas.

Nastaje tišina.

Baš čudno. Nisam nameravala to da kažem. Mislim, očigledno je da se još nećemo vraćati. Nije još prošlo ni godinu dana!

Luk se uspravlja i gleda me.

„Da se skroz vratimo?“

„Ne!“, kažem smejući se. „Samo se šalim!“ Zatim neodlučno kažem: „Mada...“

Oboje smo začutili.

„Možda... možda i *ne moramo* da putujemo godinu dana“, kažem oprezno. „Ako ne želimo.“

Luk prolazi rukom kroz kosu dok perlice na njegovim pletenicama zveckaju.

„Jesmo li spremni za povratak?“

„Ne znam.“ Osećam lagani drhtaj uzbuđenja. „Jesmo li?“

Ne mogu da verujem da pričamo o povratku. Mislim, pogledajte nas samo! Kosa mi je isušena i posvetlela, stopala su mi obojena kanom i mesecima nisam obula normalne cipele.

Zamišljam kako šetam londonskim ulicama u kaputu i čizmama. Sjajnim čizmama sa visokom potpeticom, marke *L. K. Benet*. I odgovarajućom tašnom.

Odjednom osećam takvu čežnju da mi suze naviru na oči.

„Mislim da mi je dosta lutanja po svetu.“ Gledam u Luka. „Spremna sam za stvarni život.“

„I ja.“ Luk me uzima za ruku i prepliće prste s mojima. „Zapravo, već sam odavno spreman za to.“

„Nisi mi ništa rekao!“ Zurim u njega.

„Nisam želeo da kvarim zabavu. Ali sam svakako spreman.“

„Ti bi nastavio da putuješ... samo zbog mene?“, pitam ga ganuto.

„Pa, to i nije baš tako teško.“ Luk me cinično gleda. „Ne bi se moglo reći da se patimo.“

Osećam kako mi se obrazi rumene. Kad smo krenuli na putovanje, rekla sam Luku da želim da postanem pravi putnik, kao u filmu *Plaža*, i spavam isključivo u kolibama.

To je bilo pre nego što sam prvi put prenoćila u kolibi.

„Dakle, kad pričamo o 'povratku' –“, kaže Luk, „mislimo na London?“

Upitno me gleda.

O bože. Kucnuo je čas odluke.

Već deset meseci razgovaramo o tome gde ćemo stanovati po povratku s medenog meseca. Pre nego što smo se venčali, Luk i ja smo živeli u Njujorku. Tamo mi se sviđalo. Ali mi je ipak nekako nedostajao London. A sada se Lukova firma širi iz Ujedinjenog Kraljevstva po Evropi, tako da tamo ima najviše posla. I zato bi i on želeo da se vrati u London, bar na izvesno vreme.

Što je u sasvim redu... osim što ja neću imati posao. Do sada sam radila na Odeljenju za ličnu kupovinu u *Barnisu* u Njujorku, i mnogo sam volela taj posao.

Ali nije važno. Sad moram da nađem novi posao. Još bolji!

„London“, kažem odlučno, dižući glavu. „Pa... hoćemo li stići na krštenje?“

„Ako želiš.“ Luk se smeši, i odjednom me obuzima oduševljenje. Idemo na krštenje! Opet ću videti Suz! I mamu i tatu! Posle skoro godinu dana! Biće im tako drago što nas vide. Imaćemo toliko toga da im pričamo!

U trenu vidim kako sedim za večerom u čelu stola obasnog svećnjacima, dok moji prijatelji zadivljeno slušaju priče o dalekim zemljama i egzotičnim pustolovinama. Biću kao Marko Polo, ili tako neki lik! A onda ću otvoriti svoj kovčeg da im pokažem neprocenjiva blaga... Svi će zinuti od oduševljenja.

„Hajde da im javimo“, kaže Luk i ustaje.